

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2005. szept.–okt.
X/5. szám

Ára: 220,- Ft

Mátraszentimre-Fallóskút – kegyeszobor

Üdvözlég, kegyes Anya

Üdvözlég, kegyes Anya,
aki Teremtődet szülted, és mégis szűz maradtál.
Siess az esendők segítségére, akikért eljött szent Fiad,
hogy megmentse őket emberi természetével.
Könyörülj a bűnösökön,
mert Jézus az örök fényességből értünk szállt le
a te szűzi méhedbe, ó, Mária,
hogy megváltson minket.
Járj önála közbe értünk mindenkor, Édesanyánk!
Ámen.

(C. Marmion alapján)

Áldott Istenanya

Mária, irgalmasságnak forrása!
A te résztvevő szeretetedből adj nekiünk, Istennek szülője!
Tekints a hibázó népre, mutasd meg most is hatalmadat!
Bizalommal sóhajtunk hozzád, azzal az üdvözléssel,
melyet egykor a főangyal, Gábrriel vitt neked:
Üdvözlég Mária!
Áldott Istenanya, nyisd meg nekiünk
az irgalmasság kapuját,
hogy benned való bizodalunkban ne csalódjunk,
hanem általad minden veszélytől megszabaduljunk,
hiszen te vagy a keresztények gyógyítója. Ámen.

(Aranyszájú Szent János)

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

Szűz Mária nevenapja	1
Szent András: Szűz Mária születése	2
Szent Bernát: Fájdalmas Szűzanya	3
A boldogságos Szűzhöz	4
A szeretet parancsa	5
Barsi Balázs: Az istenfélelem	6
II. János Pál Pápa: Keresztény Európa	13
Földi Endre: Megértettük Jézus szívfájdító szavait	14
Gobbi: A világ minden népének	17
Gobbi: Ég és föld egyesül	18
Vigyázóink az angyalok	19
Szent Gertrúd: Az angyalok – Szent Mihály Arkangyal ünnepe	23
Talán egy angyal volt	25
Mária kegyhelyek	
Mátraszentimre, Fallóskút	26
Mentorella	26
Rózsafüzér	
S. Barbarics: Meg kell tanulnunk az Istenre hagyatkozás hitét	27

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Mentorella, kegyeszobor

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária nevenapja

Mária neve. A Martyrologium a következőket mondja róla: „Mária szenteséges nevének ünnepe; XI. Ince pápa rendelte el a törökök felett kivívott dicső győzelem után, amelyet a leghentebb Szűz segítségével Bécs város falainál arattak” (1683). Ennek az ünnepnek hármass jelentősége van: megvilágítja egyik legdrágább nevünket, azonkívül az Egyház igazi családi ünnepe, és végül fogadalmi ünnep. a/ A Szentírásban és a liturgiában a név többet jelent, mint manapság a világban; a lényegnek, a személyiségnek a kifejezője. Éppen azoknak a személyeknek van jelentőségteljes, Istentől kapott nevük, akik az üdvtörténetben kiemelkedő szerepet visznek. Joggal feltehetjük, hogy Mária, az Isten anyja sem véletlenül, hanem isteni intézkedésre kapta nevét. A Mária név nekünk, keresztényeknek szentelmény, amelyet minden időben a legnagyobb tiszteletben részesítettek és bensőséggel ejtették ki. Csoda-e hát, ha az egyháztanítók és a lelki élet mesterei ezt a szent nevet értelmezni próbálják és annyira magasztalják? A liturgiában e név többféle magyarázatával találkozunk: a „kedves”, „úrnő” (Chrisologus Sz. Péter a 3. nocturnusban), „tenger csillaga” jelentést adják neki. A zsolozsmában az utolsó magyarázat fordul elő a leggyakrabban, bár tudományosan egyáltalában nem helytálló. Sz. Bernát erre építi gyönyörű beszédét, amelyet ma a 2. nocturnusban olvasunk. Mária-officium vesperásának kedves himnusza, az Ave maris stella, „a latin himnuszköltészetnek ez az édes-illatú ibolyája” (Dreves) is ezt a jelentést fogadja el, és harmadik versszakában magyarázza is. – b/ A mai nap azonban Isten nagy családjának családi ünnepe is. Mária, mint Istenanya, a kereszténységnek is édesanyja. Néhány nappal ezelőtt születésének örültünk, ma pedig nevenapját ünnapeljük, nővéreink közül sokan védőszentjüket is köszöntik a mai napon. – c/ Ne felejtjük el azonban, hogy a mai nap hála-ünnep is. Ma (1683. szept. 12.) szabadult fel Bécs szerencsésen, és szinte csodával határos módon a török nyomás alól. Boldog XI. Ince pápa a mai napot hála-ünnepnek rendelte el Szűz Mária közbenjárásáért, a kereszt diadaláért a félhold felett. Minket, magyarokat különösképpen is kötelez a mai ünnep, mert a bécsi győzelemmel indult meg a törökök visszaszorítása, hazánk felszabadítása a másfélszázados török iga alól. Bár a hála elsősorban az osztrákokat és minket, magyarokat kötelez, a győzelem egész Közép-Európának közügye volt, mert Bécs elestével Európa nagy része török fennhatóság alá került volna.

Szűz Mária születése

Szent András krétai püspök beszéde

A törvény végső célja Krisztus (Róm 10,4). Ő nem annyira megszüntetni akarja a törvényt, mint inkább a szellemét akarja tökéletesebben megadni. Benne van ugyanis a teljesség, és ezért mint törvényhozó, mindent tökéletesített és teljessé tett. A holt betűt lélekké változtatta át; mindent önmagában foglalt össze. A törvényt éltető kegyelemre váltotta, a törvényt ugyan alárendelte, de a kegyelmet vele alkalmasan összekapcsolta és összekötötte. Sem a kegyelem, sem a törvény sajátos természete nem keveredett és nem zavarodott össze, hanem teljesen isteni módon cserélte át Isten gyermekeinek könnyedségére és szabadságára mindazt, ami a törvényben nehézkes, szolgálai, és rabságban tartó volt; amint az Apostol is mondja, hogy többé már ne álljunk a világ elemeinek a szolgálatában (vö. Gal 4,3), és ne hordozzuk a törvény betűjének rabigáját.

Mindez Krisztus irántunk való jótéteménye; ez az ő szentségének megnyilvánulása. Ezért üresítette ki önmagát, ezért lett Istenember, ezért istenült meg magára öltött emberi természete. Ezért jött el oly fönségesen, dicső módon hozzánk az Isten, és ezért kellett, hogy ilyen örvendetes legyen már a kezdete is eljövételének, amely az üdvösség nagy ajándékát hozta meg nekünk. Továbbá a mai ünnep is ezt jelzi, s ennek mintegy nyitánya az Istenszülő mai születésnapja, az eredménye és végső beteljesülése pedig az Ige elhatározott megtestesülése. Most még csak a Szent Szűz születik meg, őt táplálja az édesanyja, ő növekedik, hogy a századok halhatatlan Királyának, Istenének méltó Anyja legyen.

Ebből azután számunkra kétfajta haszon is származik: egyik, hogy fölemel minket az igazság fényéhez, másik, hogy a törvény betűinek szolgálatától és a hozzá való alkalmazkodástól felszabadít. Kérdelek, hogy miképp, milyen alapon állítom ezt. Nemde teljesen eltűnik a sötétség, ha felragyog a világosság? Így a kegyelem is meghozza a boldog szabadságot a holt betűk helyett. A sötétség és a fény találkozásának határnapja ez a mai ünnep. Oly alakokat állít eléink, akik jelképezik az eljövendő valóságot, a régi helyébe új rend következik.

Zengjen és örömtől ujjongjon ezért ma az egész teremtet világ, és járuljon hozzá valamivel az örvendezés napjának méltó megüléséhez!

Forrjon ma egybe az ég és föld közös ünneplése, és együtt dicsőítse Istent minden, ami e világon és e világ fölött együvé tartozik! Ma alkotta meg ugyanis a mindenség Alkotója az ő teremtet Szentélyét, és ez az új teremtmény szolgál majd új és dicső módon szálláshelyül alkotója számára.

Fájdalmas Szűzanya

Szent Bernát apát beszéde

A Szűzanya vértanúságát hirdeti Simeon jövendölése csakúgy, mint az Úr szenvedésének története. Ez a Gyermekek – mondja a szent öreg a kisdéd Jézusról – sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben; jel lesz, amelynek ellene mondanak, Máriának pedig ezt mondja: A te lelkedet is tőr járja át (Lk 2,34-35).

Boldogságos Anya, bizony a te lelkedet is tőr járta át! Hiszen csak a tiéden áthatolva járhatta át Fiad testét. Sőt, miután kiadta lelkét a te Jézusod, aki ugyan sokaké volt, de elsősorban mégis a tied, akkor az ő lelkét már nem érhetette el az a kegyetlen lándzsa, amely az oldalát megnyitotta. Holtában neki már nem árthatott, de a döfés a te lelkedbe hatolt. Jézus lelke már nem volt ott a testében, de a te lelkedet nem lehetett onnét elszakítani. Tehát a te lelkedet járta át a fájdalom kínja olyan erővel, hogy méltán nevezünk téged vértanúnál is nagyobbnak, hiszen a testi szenvedés érzését benned felülmúlta a vele együtt szenvedés fájdalma.

Vajon számodra nem volt-e több a kardnál is, és nem járta-e át a lelkedet, nem sebzette-e szinte halálra Jézusnak az a kijelentése, hogy: Asszony, íme, a te fiad? (Jn 19,27). Micsoda csere! Jánost kapod Jézus helyett, a szolgát az Úr helyett, a tanítványt a Mester helyett, Zebedeus fiát az Isten Fia helyett, a csupán embert az igaz Isten helyett. Hogyne járta volna át a te gyöngéd, szerető lelkedet, amikor ezt hallottad, hiszen még a mi kőből való, sőt vaskeménységű szívünkbe is belehasít már az is, ha erre ráemlékezünk.

Ne csodálkozzatok, testvérek, ha azt állítjuk, hogy Mária lélekben vértanú volt. Csak az csodálkozzék, aki elfelejti, hogy Pál a pogányok legnagyobb bűnének érzéketlenségüket tartotta. Ilyen érzéketlenség egyáltalában nem volt Mária szívében, tehát szolgálóban se legyen!

De kérdezhetné valaki: „Vajon nem tudta előre, hogy Fia meg fog halni?” Kétségtelenül tudta. „Vajon nem remélte, hogy fel is fog támadni?” Biztosra vette. „Mindezek ellenére fájtsz neki, hogy keresztre feszítették?” Nagyon is fájtsz. De ki vagy te, testvér, és honnét veszed azt a bölcsességet, hogy jobban csodálkozol Mária együttlésén, mint Mária Fiának szenvedésén? Ha a Fiú képes volt a testi halálra, akkor Anyja miért ne lett volna képes arra, hogy szívében együtt haljon meg vele? A Fiú halála annak a szeretetnek a műve volt, amelynél nagyobb senkiben sem volt. Máriát pedig az az anyai szeretet tette erre képessé, amelyhez hasonló azóta sem akadt.

A boldogságos Szűzhöz

Boldogságos Szűz, ó, malasztal teljes,
ki mennybe mentél mély alázatosság
jutalmául s onnan hallgatsz imámra,
s ki szülted a szeretet és igazság
forrását, a Napot, bűnökkel terhes
sötét világunk mely deríti szánva:
három neved van, édes mind a hárma,
Anya, Leány s Jegyes vagy,
ó, Szűz, ki oly kegyes vagy,
Királynő, ki szabadulást kívánva
világunknak, bilincseink megoldod,
kérek a szent sebekre,
gyógyítsd szívem meg, boldogítva boldog.

Francesco Petrarca
Fordította: Sárközi György

*Kegyelem anyja, Mária,
Irgalmasságnak Asszonya,
védj meg, ha ránk tör ellenünk,
s halál percében légy velünk! Ámen*
(Maria mater gratiae)

A szeretet parancsa

Mert Isten teremtett és Ő tartja fenn életemet

Szalézi Szent Ferenc szerint az istenszeretet második, még személyesebb oka:

Nem voltam... létem csak lehetőségben volt meg...

Isten kiválasztott más lehetséges teremtményei közül és életre hívott. Ezt is szeretetből tette.

„Hogyan viszonzzam, Istenem, szeretetedet, melyet öröktől fogva éreztél irántam! Teremtésünk, fenntartásunk, irányításunk, megváltásunk, üdvözítésünk és megdicsőülésünk terve akkor fogamzott meg, amikor Te magad, Uram. Amikor még nem voltam, Istenem, semmi sem voltam, s amióta vagyok valami, féreg vagyok, mely méltatlan a te jószágodra. És mégis, öröktől fogva gondoltál reám, hogy jót tégy velem, semmi sem került el szeretetedet, és bölcsességedet... Minden időktől fogva és minden idők előtt előre láttad és meghatározta születésem és lelki újjászületésem, keresztségem pillanatát. Előre láttad minden egyes jótéteményednek valamennyi részletét és annak idejét, minden sugallatot, melyet nekem szántál és annak legalkalmasabb pillanatát...”

„Ó, hasonlíthatatlan, felfoghatatlan szeretet!” (Szalézi Szent Ferenc: Teotimus.)

Isten életem minden pillanatában szeret engem, mert minden pillanatban nekem ajándékozza életemet. Gondoltam-e már arra, hogy az ő állandó segítsége nélkül nem élhetnék? Nyomban meghalnék, ha Isten fenn nem tartaná életemet. Csak az ő akaratából élek, s az ő akarata folytonos szeretetből fakad.

Ha Isten fenn nem tartana kegyelmével, lelkiéletemet is régen elvesztettem volna már. Istentől függök tehát életem minden pillanatában. Kezében vagyok, hatalmas és jószágos kezében, mely fenntartja a világot és gyengéden támogatja az ilyen parányokat, amilyen én vagyok.

Elhatározás. – *Minél gyakrabban kérem Isten segítségét, röpimákkal.*

Az istenfélelem

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Amikor az Úr félelmének ajándékáról hallunk, valószínűleg többünknek eszébe jut Szent János első levelének részlete: *a szeretetben nincs félelem. A tökéletes szeretet kizárja a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár. Aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben. Szeressük tehát Istent, mert Isten előbb szeretett minket* (1Jn 4,18-19).

A szeretetben tehát nincs félelem. Akkor micsoda a Szentléleknek ez az ajándéka, az Úr félelme? Az a fajta félelem, amely a bűnbe esett Ádámot arra vitte, hogy elbújjon a kert fáinak mögé az Isten elől, nem fér össze a szeretettel. Nagyon is jól értjük e jelenet mondanivalóját, hiszen Ádám ivadékaiként ma is bujkálunk. *Az Úristen hívta az embert: „Hol vagy?”* A bűnbe esett ember első szava, hogy bevallja: *Elbújtam, mert félek tőled. Elbújtam, mert nem is akarlak látni.* (vö. Ter 3,9)

Ez tehát az a félelem, amely nem egyeztethető össze a szeretettel, amely távolít Istentől, annyira, hogy csöndesen ateistává is tehet. Ha Isten nem megy a bűnbeesett ember után, akkor az ember örökre elveszett.

A bűnös ember rettegő félelme: szennyes félelem. A tékozló fiú szívében egészen más félelem bontakozik ki, amikor így szól magában: *Fölkelek, elmegyek apámhoz, és azt mondom neki: Apám! Vétkeztem az ég ellen és teellened! Már nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzen, csak béreseid közé fogadj be engem.* (Lk 15,18-19) Hallgassuk csak figyelmesen, mit mond a szívében ez az ember! Nagyon mélyről fakadnak a szavai, hiszen a Szentírás is azt mondja, *hogy magába szállt. „Atyámhoz megyek.”* Csak hogy azt mondja az Úr: *„Senki se jöhet az Atyához, csak én általam.”* És azt is mondja: *„Senki se jöhet hozzám, ha az Atya nem vonzza.”* Ez a vonzás pedig a Szentlélek. Amikor a bűnbeesett ember szívében felkél a vágy, hogy az Atyához menjen – s hány meg hány ember lelkében felkél újra meg újra -, és ugyanakkor az a meggyőződés is, hogy nem méltó a szeretetre, megszületik a szívében az Úr félelmének ajándéka.

Figyeljünk a szavak környezetére is. Amikor a Szentírás csak félelemről beszél, az általában rosszat jelent, a bűnös ember rettegő félelmét. A Szentlélek ajándékának viszont a neve: az *Úr félelme*.

Ezt a kettőséget fejezi ki Szent Pál szótárában a szó is: többnyire a bűnben fetrengő ember rettenetes rabságát fejezi ki. Ugyanakkor

van, hogy így mutatkozik be: *Pál, Jézus Krisztus rabszolgája*. (vö. 1Kor 7,22) Ezzel azt mondja: úgy akarok ahhoz az Istenhez megkötözve lenni, aki végtelenül szeret, mint ahogy a rabszolga van urához kötve, teljes kiszolgáltatottságban, saját szabadságom teljes feladásával. Mert az Úr Jézus rabszolgájának lenni a legnagyobb szabadság.

A „félelemmel” szemben az „Úr féelme” nem is félelem. Valami egészen más. A szavak alig képesek kifejezni az isteni titkokat. Látzólag csupán egy hajszál választja el az istentől való rettegést az Úr féelmétől, valójában azonban két homlokegyenest ellentétes valóság. A bűnbeesett Ádám retteg az Istentől, el akar rejtőzni. A tékozló fiú viszont vissza akar menni az Atyához, és mer mezítelenül odaállni eléje, vagyis kifosztottan, szégyenletes méltatlansága tudatában.

Az Istentől rettegő ember azért bújjik el a kert fái közé, hogy elrejtse mezítelenségét. Ez modern és egyben nagyon régi kísértés. Az Istentől elrugaskodott bűnös ember szívében félelem él, amely időnként a szemében is megjelenik, például, ha egy pappal találkozik. És ne botránkozzunk meg: amit ő átélhet, az tényleg rettenetes. És menekül.

Többször előfordult, hogy a szentmisén azon izgulok, hogy a turisták az Evangéliumnak legalább még két soráig maradjanak a templomban, addig, amíg felolvasom, hogy: *Úgy szeressétek egymást...* de hiába. Nem bírják ki, pánikszerűen kimenekülnek.

Próbáljuk megérteni ezt a rettegő féelmet. Igazában arról van szó, hogy titkosan, Isten ellenére akarja valaki megoldani az életét, és ebben a féelemben él. Maga akarja fölöltöztetni mezítelenségét, vagyis létbeli szegénységét, amit már nem tud rejtegetni. Maga akarja megvalósítani önmagát, szemben az Úr féelmében élő emberrel, aki viszont mezítelenül odaáll Teremtője elé, és irgalmára bízza magát.

Ez a kétfajta félelem két világa. Nagyon vigyázzunk, melyik hatásának tesszük ki magunkat! Kibontakozásában az egyik a maga belső logikájával az önpusztításba és a kárhozatba visz, a másik pedig szintén saját belső természete szerint az üdvösségre vezet.

Jól megvilágítja ezt Júdás és Péter esete.

Júdás a bűnös önkritikájának tisztánlátásával mondja: „*Elárultam az igaz vért!*” És rohan, el Jézustól, hogy felakassza magát. A nagy csinnadrattával meghirdetett Isten nélküli boldogulást összeomlás követi. Az önmegvalósítás és a kétségbeesés egy töről fakad. Az Isten nélkül építkező nagy birodalmak, a bábeli tornyok összeomlása után a *hakel-*

dama következik, azaz az öngyilkosság és önpusztítás. Mert aki az Isten előtt akar elbújni, az igazában önmagától is menekül. Nem tudja elviselni mezítelenségét, vagyis azt a szegénységet, amit az Isten nélküli lét feltár, mert ez Isten nélkül tényleg elviselhetetlen.

Egészen más Péter világa, aki bűnbeesése után is az Úr közelében marad. Tudja, hogy ő is elárulta, megtagadta Jézust, de öntudatlanul is vár egy tekintetre. És miközben Jézus tekintetére vár, eltölti az istenfélelem, amely kiúzi szívéből a rettegést. Péter nem engedett a rettegésnek, és mikor rátekintett az Úr, keserves sírásra fakadt. A szeretetre való méltatlanságának tudata megmaradt benne élete végéig. Itt a földön tehát a szeretetből sosem hiányozhat az Úr félelme. Megmarad akkor is, amikor harmadszorra megkérdezi az Úr: „*Simon, János fia, szeretsz-e engem?*” „Péter erre elszomorodott.” Miért? Mert eszébe jutott tagadása. Ezért azt mondja: „*Uram, te mindent tudsz, te azt is tudod, hogy szeretlek téged.*” Sőt még akkor is, amikor Romában vértanú lesz s eszébe jut az Úr szava: „*Nagyobb szeretete senkinek nincs, mint aki életét adja barátaiért.*”. Még akkor is ott marad az Úr félelmének ajándéka! Ez fejződik ki a hagyományban, amely szerint nem tartja magát méltónak arra, hogy halálának módjában utánozza a Mestert, ezért azt kéri, hogy fejjel lefelé szögezzék a keresztre.

Fordítsuk ezt a két keresztet egymás felé: Jézus feje fönt és lába lent; Péter vele szemben, lába fönt és feje lent. Egymásra néznek. Íme a tökéletes szeretet megnyilatkozása az ember részéről. Ebben a szeretetben nincs rettegés, de ott az istenfélelem: Uram, nem vagyok méltó, de mégis szeres tovább a te szent keresztedről és én is szeretlek téged az én keresztemről, hiszen ez a két kereszt egy. Én felnézek rád, te lenézel rám, de eszembe jut, hogy az utolsó vacsorán fordítva volt: a lábamtól te néztél felfelé énrám.

A bölcsesség kezdete az Úr félelme. (Zsolt 110,10) Az Újszövetség ezt így mondaná: A szeretet kezdete az Úr félelme. De ezt a kezdetet nehogy rosszul értsük. Nem azt jelenti, hogy beindít valamit, majd pedig elszakad tőle. Ez forrás, princípium. A földi életbe a szeretet forrása az istenfélelem. Ez teszi az Úr iránti szeretetünket olyan szeretetté, amely nem fél az emberektől. Aki *nem szégyelli megvallani Jézus, őt ezért Jézus is megvallja Atyja és angyalai előtt*- mondja az Úr Jézus. (vö. Lk 12, 9)

Az igazi szeretetnek a napfényre kell jönnie. A jegyesség, a barátság végül is nem maradhat titokban. Azt, aki szeret engem, és akit én sze-

reték, meg kell vallanom az egész világ előtt. Nemcsak abban a környezetben, ahol tisztelik, hanem ott is, ahol elítélik, vádolják. A mi Urunkat sokan nem ismerik, mások ma is igazságtalanul vádolják, ismét mások vadul gyűlölik. Egyesek keresztény létükre még nevét sem merik kiejteni. A kereszténység legalapvetőbb kísértése egyre inkább az, hogy ellenállunk-e ennek a nagy sodrásnak, meg merjük-e vallani az Urat?

Sajnos, be kell vallanunk: gyengülünk! Egy üzemben, egy sportegyesületben, ha hirtelen vallási kérdésről esik szó, és hozzád fordulnak: hát te? Ha a többiek elmondják, hogy hisznek az ufókban, a sorsban, a csillagokban, te vajon megvallod-e a keresztre feszített Istent? Kimondod-e: Én Jézus Krisztusban hiszek? Érdekes, egyre többet beszélünk istenszeretetről, és egyre kevesebbet arról, hogy az Urat meg kell vallani. Azt a szeretetet, amely fél megvallani önmagát, az nem szeretet. A világtól, a közízléstől, a közfelfogástól, való félelemtől éppen az Úr félelme szabadít fel!

Lelkivezetői tapasztalatom, hogy a fiataloknak óriási terhet jelent a mai leromlott közízlés, ez a Krisztus-ellenes, töményen életellenes, teljesen értéksemleges világ. Egyikük-másikuk egyedül áll egy egész faluban a hitvalló keresztény meggyőződésével! És így legyen napi áldozó? Az lesz! Még az öregasszonyok is megbotránkoznak, mondván: ennyire talán nem kéne túlzásba vinni a vallásosságot...

Nem szeretet az, amelyet elfojt a világ félelme. Az Úr félelmével fojtások el magatokban a világ félelmét! Ezek az ajándékok mind összefüggnek, mindegyik a szeretet tulajdonsága. Mert az a szeretet, amely nem figyel, és nem kér tanácsot, nem szeretet. Az a szeretet, amely nem jámbor, nem él gyermeki tisztaságban az Atyaisten jelenlétében, nem szeretet. És most látjuk, hogy az a szeretet, amelyből hiányzik az Úr félelme, szintén nem szeretet.

Új, eredeti vonását pillanthatjuk meg az Úr félelme ajándékának John Henry Newman bíboros zseniális hasonlatának segítségével. Valakiről beszélsz, mondjuk, egy nagy társaság előtt, és úgy tudod, hogy az illető nincs ott. Nem mondasz róla rosszat, sem valótlan. Mégis, ha hirtelen észreveszed, hogy ott ül az illető a harmadik sorban, nem fordul-e meg a fejedben, hogy mennyire másképp fogalmaztál volna, ha tudtad volna, hogy ott van! Hát még ha jó barátod az illető! Az Úr félelmének ajándéka annak szüntelen tudata, hogy jelen van az Isten. De még mennyire! Jobban, mint ahogyan mi most itt jelen vagyunk. Hogyan gondolkodom,

érzek, beszélek, cselekszem az ő jelenlétében? S főleg, ha közvetlenül róla beszélek, róla gondolkodom? Íme, itt az Úr félelme szentlelkes ajándékának egy hallatlan szép új vonása, amelyet most felismertünk: amíg az Istentől való rettegés arra ösztönzi Ádámot, hogy elbújjon Isten színe elől, az Úr félelmének ajándéka arra indít bennünket, hogy mindig jelenlétében éljük, nem csak a templomban. Például egy vidám társaságban Szilveszter éjszak, vagy a Balaton-parton pihenve.

Egyik rendtársamról, egy idős atyáról mesélték, hogy a társalgóban mindig úgy ült, hogy egy bizonyos iránynak soha sem fordított hátat. Az egyik kíváncsi testvér utána járt, és felderítette, hogy az illető atya sohasem akart hátat fordítani a rendház kápolnájában őrzött Szentségnek. Lehet, hogy ez gyermekes dolog, de biztos, hogy a szeretet jele! A szeretetben pedig minden fontos. A szeretetben nevetséges, gyermekes dolgok is nagy súlyt nyernek. Milyen jó lenne ezt az ajándékot birtokolni! Hogy kiirtaná a szívünkéből a bűnnel való paktálást, a megalkuvást! És azt is, ami még nem bűn, de bűnre vezető alkalom lehet, amikor még csak ízelgetjük a világ jó ízét, de mögötte már más vonzások jelentkeznek.

Az Úr félelméről szóló elmélkedést Szent János első leveléből vett idézettel kezdtem, amelyben elhangzott: *a szeretetben nincs félelem*. De arra is érdemes odafigyelni, ami közvetlenül megelőzi ezt az idézetet: *Isten szeretete azzal éri el tökéletességét bennünk, ha teljes bizalommal tekintünk az ítélet napjára*. Nem arról szól, hogy ne tekintsünk az ítélet napjára, hanem azt, hogy teljes bizalommal tekintsünk rá. Aki a szeretet címén nem tekint az utolsó ítéletre, az nem szereti azt a Jézust, aki eljön nagy hatalommal és dicsőséggel ítélni eleveneket és holtakat. Az egy másik Jézust szeret, aki nem jön el ítélni eleveneket és holtakat, aki nem mondja a balján állóknak: „*Távozzatok tőlem, átkozottak, az örök tűzre, nem ismerlek titeket*”. Olyan Jézus előtt hódol, aki az átkozottaknak is azt mondja, hogy áldottak, aki a bűnbánatot nem tartóknak is megbocsát, aki a megátalkodottakat is üdvözíti, vagyis erőszakkal a saját szeretetére kényszeríti, ami pedig abszurdum. A mi Jézusunk nem ez a Jézus! A mi Jézusunk az evangéliumok Jézusa és az apostoli hitvallás Jézusa, aki igenis eljön ítélni nagy hatalommal és dicsőséggel.

Akiben Ádám rettegése él, az elbújik az ítélet elől. Ennek három-négy különböző módja is van.

Van, aki úgy tesz, mintha nem lenne utolsó ítélet, és az életből kikiktatja a végső megmérézés gondolatát. A médiumok nagyrészt erre

nevelnek. Amit megszavazunk, az a törvényes, és fölötte áll minden Istentől rendelt természeti törvénynek. Nincs abszolút érték, nincs végső ítélet! Márpedig tudjuk, hogy van, hiszen mindig ítéletet mondunk, amikor megállapítjuk, hogy ez jobb, mint az. A jóság fokát csak akkor lehet megállapítani, ha van végső jóság. A hittitkok alapjai az értelmünkbe is be vannak táplálva. Szent Justinus filozófus létre kijelenti, hogy a kereszténység az igazi filozófia. Tertullianus pedig megtérése után megállapítja: az emberi lélek természeténél fogva krisztusi.

Van, aki önmagát állítja saját bírójául: maga akarja fölmenteni vagy elítélni magát. Az első a farizeusi vallásossághoz vezet, amely azt mondja: én templomba jártam, én böjtöltem, én befizettem a misét a megholtjaimért, én jó vagyok. Az a szörnyű, hogy sokaktól lehet ilyent hallani, akik ezután mintegy kihirdetik maguknak az ítéletet: jár nekem az üdvösség! A második épp ellenkezőleg, kijelenti: én menthetetlen vagyok. És öngyilkosságba menekül. Az öngyilkosság az egyik legnagyobb lázadás az Isten ellen, mert az utolsó ítélet jogát veszi el az Emberfiától. S végül van, aki az előbbi kettőt ötvözve azt mondja: Minden ember gonosz, csak én vagyok jó, és ezt nem bírom tovább – és így vet véget életének. Ezzel is a világtörténelem és önmaga fölötti végső ítélezés jogát bitorolja.

Akkor mi a megoldás?

Bízzuk rá magunkat az Emberfiára, aki majd eljön nagy hatalommal ítélni a világot, mert ő az Emberfia, de ő az Isten Fia is, az, aki a kereszten meghalt a mi bűneinkért. Az Úr félelmének ajándéka abban nyilvánul meg, hogy életem végső megítélését egyedül az Úrra bízom. Kis dolgokban persze védhetem magam. Aki soha nem tudja azt mondani: most igazam van, azt se mondhatja hitelesen: most tévedtem. Az nem alázat, hanem álalázat, bambaság, ha valaki soha nem tudja és nem érzi, hogy egyes részletkérdésekben neki van igaza.

Amíg az ember meg nem találja Krisztust, aki a végső igazság, addig csak a saját lelkiismeretére hallgathat, még a Szentírással szemben is. De attól fogva, hogy megtalálta Krisztust, vagy helyesebben szólva engedte, hogy megtalálja őt Krisztus, aki maga az Igazság, már nem a lelkiismeret a végső fórum, hanem Krisztus szava és az Írás szava. Ezért írja Szent János: *ha a szívének vádol is minket, Isten nagyobb a szívéknél, és tud mindent (1Jn 3,20)*. És kit nem vádol a szíve, aki becsületesen szeretné követni Krisztust, aki gyónásról gyónásra halad a lelki élet útján? Mégsem veszem a bátorságot, hogy elítéljem magam. Félek átvenni tőle azt a

hatalmat, ami csak az övé, hogy ítélkezzem magam fölött, és éppen ez a félelem vezet el a legteljesebb szabadságra, a félelem nélküli szeretetre.

Miért szólunk olyan keveset, szinte semmit sem az Úr félelmének ajándékaról? Egyrészt, mert nem ismerjük, vagy mert összekeverjük azzal a rettegő félelemmel, ami nem lehet a szeretetben; másrészt, mert emberi kapcsolatainkból is mintha hiányoznék az, ami a Szentlélek ezen ajándékának egymás között megjelenő formája és kezdete. Pedig az emberi szeretetben is jelen kellene lennie az Úr félelmének megfelelő valóságnak. Sajnos ez ma alig létezik. Az emberek vagy rettegnek egymástól, elbűnnek és manipulálják egymást, vagy ezt a rettegést érzéstelenítendő, öntudatlan egybeolvadásra vágyakoznak. Mind a kettő a szeretet kudarca.

A szeretet egyesülés, de nem az éntudat elvesztése. Az *én* nem fal, amely elválasztana a másiktól, hanem az egységből felbukkanó világítótorony, ahol csodálhatom a szeretet titkát, ahol tudhatok a szeretetről. Az igazi szeretet nem beöleli magába a másikat mintegy fölfalva, elnyelve őt, hanem átöleli. Az *én* és a *te* különbözősége marad. Mikor a nagy *mi*-ben a Szentlélekben egyesülnek, ráébrednek a másik felcserélhetetlenségére. Arra a csodára, hogy végül is nem a minőségeit szereti, hanem őt magát. Szerelmesének nem az idomait, mert azokat másokból is összerakhatja, és különb jön ki. Barátjának nem a tehetségét, mert találkozik nagyobb tehetségű emberrel. A szeretet megáll a személy titka előtt, nem ront be, hanem alázatosan ott marad a misztérium küszöbén.

Ma arra is nagyon hajlamosak vagyunk, hogy a másik félig megfogalmazott vágyait, kéréseit, apró félelmeit, ízlését ne vegyük egészen komolyan. Azon a címen, hogy szeretjük őt, elillan belőlünk az a hamvas félelemféle, amely még megvolt bennünk akkor, mikor szeretetére pályáztunk. Nem szabadna feledni azt a pillanatot, amikor a tömegből egyetlen lettünk az illető számára. Ezt nem feledni – ez valami olyan, mint az Úr félelmének ajándéka, a „nem vagyok méltó” átélése, amely nem nyomasztó súly, hanem ártatlan örvendezés forrása.

Végül az igazi szeretet, Isten-jelenés, ahol a másik az égő csipkeborkor, ahogy Tóth Árpád írja az *Esti sugárkoszorúban*. Sarut levéve szabadna csak közeledni hozzá! Ahol emberek az örök életre szólóan is felvállalják egymást, ahol Istenben szövetséget kötnek, ott jelen van az Isten, magában a szeretetben.

A gyűlölet nem lerontja a szeretetet, hanem a szeretet helyébe lép. Lerontja viszont a szeretetet például a gyöngéd tisztelet teljes hiánya. Az igazi gyöngéd tisztelet adja a szeretetnek azt a hullámzását Isten és az ember, illetve ember és ember között, amely a szeretet egyetlen igazi története. Távollét: hallgatás, csönd, a szeretet csöndje. Együttlét: szavak, gesztusok, a szeretet párbeszéde. Nincs beszéd csönd nélkül, és nincs igazi emberi csönd beszéd nélkül.

Az Énekek énekében észrevettük, hogy a szeretet története itt a földön nem más, mint együttlétek és távollétek, találkozások és elválások sorozata. A szeretetben előrehaladva és növekedve azonban más lesz az együttlétek és távollétek jelentése, tartalma, s ez egyaránt érvényes Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunkra. Amikor az együttlét összeköt, a távolét pedig elválaszt minket, még csak kezdők vagyunk a szeretetben. Még veszélyben van a szeretet, de a távollét próbája meggedzheti. Amikor a távolság összeköt, és az együttlét elválaszt, akkor tisztul a szeretetünk, csak tartunk ki. Amikor pedig együttlét, távollét egyaránt összeköt, már elértük a szeretet teljességét itt a földön. S bár ez nincs szenvedés nélkül, az örök élet lényege már megvalósul, hiszen Szent Pál szerint az örök élet az, hogy mindörökké az Úrral leszünk.

Keresztény Európa

(II. János Pál pápa öröksége)

Európa új arculata nehéz vajúdasok árán születik meg szemünk előtt. A magyar nemzet azt kutatja, hogyan határozza meg céljait a Közép- és Kelet-Európában bekövetkezett óriási változások után. Mint keresztények a legjobb szolgálatot most azzal tehetjük, hogy újból közösen teszünk tanúságot azokról a keresztény értékekről, amelyek Európa és Magyarország alapjait megv etették. Ezek az értékek nem véletlen ötletekből vagy önkényes egyezségekből születtek, hanem az ember misztériumára való reflexióból, amelyre az emberi személy elidegeníthetetlen méltósága világított rá. Ez pedig abból származik, hogy Isten a saját hasonlatosságára teremtett és újjáteremti az embert. Ez a méltóság teljes igazságában és gazdagságában a megtestesült Igében, az egyszülött Fiúban jelenik meg. Nem lehet tartós békére, igazságosságra és az egyének s a népek közti szolidaritásra épülő Európát létrehozni Jézus Krisztus és

Evangéliuma nélkül, amely „Isten üdvösséget hozó ereje” (Róm 1,16). Európának többnek kell lennie, mint közös megegyezéssel elfogadott érdekközösségnek. Népei igazában arra kaptak közös hivatást, hogy Krisztusban Isten gyermekeinek egyetlen nagy családját alkossák.

A mai változások közepette különösen értékes a keresztények készsége arra, hogy közösen együtt dolgozzanak Európa keresztény alapjainak helyreállításában. Mindamellett a Magyarország és Európa előtt álló feladat nagyobb, mint mindaz, amit anyagi és kulturális erőinkkel megvalósíthatunk. Az imádság ezért életbevágóan fontos. Üdvözítőnk azt ígérte, hogy ahol ketten vagy hárman összejönnek az Ő nevében, ott van közöttük (vö. Mt 18,19-20). Ha nemcsak ketten vagy hárman jönnek össze, hanem az oly sokáig különvált hívők ezrei most újra egyesülnek a kölcsönös szeretetben és a közös könyörgésben, akkor Krisztus biztosan megáldja erőfeszítéseiket. Ha majd mi, akik még megosztottak vagyunk, tudunk együtt imádkozni saját állandó belső megtérésünkért és nem hívő testvéreink megtéréseért, akik még nem ismerik Istent, de keresik az igazságot – akkor mennyei Atyánk nem tagadja meg, hogy nekünk adományozza a Szentlelket, megbocsátását és kegyelmét.

Elhangzott: Debrecen, 1991. aug. 18.

Megértettük Jézus szívfájdító szavait

Földi Endre

2005. július 4-én másfél havi szervezés után beindult a kitett Oltári-szentség előtti, megszakítás nélküli Szentségimádás hazánkban.

II. János Pál pápa szándéka és az Ég egyre sűrűsödőbb felszólítása szerinti felhívást váratlanul nagy lelkesedéssel fogadták szerzetesek, papok és világi hívők, akik értesültek róla. A kezdeményezés Isteni szándék és nagy kegyelmi segítség nélkül ilyen gyorsan nem jöhetett volna létre, nem valósulhatott volna meg.

Sokan azonban csak mostanában szereztek róla tudomást. Ők nap mint nap tovább növelik a Szentségimádásra már korábban jelentkeztek névsorát.

Úgy tűnik, hogy most megértettük Jézusnak hozzánk, Kárpát-medence népeihez szóló, szívfájdító szavait: „*Hányszor akartam egybe-*

gyűjteni fiaidat, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti a csibéit, de te nem akartad.” (Mt 23,37)

Jézus nagyon tudja, hogy környezetünk a Sátán befolyása alatt áll, *„ki körüljár mint ordító oroszlán, lesve, hogy kit nyeljen el.” (1Péter 5,8)* Mégis különösen fáj neki, hogy Édesanyja népe is így elfordult Istentől az utolsó 60 év alatt. A folyamatos „agymosás” miatt alig-alig figyeltünk az Isteni figyelmeztetésre. Bár több tízezer ember böjtöl hetenként két vagy három nap, kenyéren és vízen a nemzet lelki megújításáért, mégis többen vannak azok, akik a hazugság Fejedelmének munkatársaira hallgatnak.

Jézus ugyan azt is tudja, hogy eljött *„az idő, amikor a józan tanítást nem hallgatják szívesen az emberek, hanem ízlésük szerint seregszámra szerveznek maguknak tanítókat és csiklandoztatják a fülüket, elfordulnak az igazság meghallgatásától és mesékre hajlanak” (2Tim. 4,3)*

Mégis nagyon sajnál (Jézus) minket, akik észrevétlenül lenevelődünk az ősi utakon való járásról. Erről pedig Jeremiás prófétán keresztül így üzen az Úr:

„Vegyétek szemügyre az ősi utakat és kérdezősködjétek a régi ösvényekről: Melyik volt a jó út? És azon járjatok! Akkor megtaláljátok lelketek nyugalmát” (Jer 6,16)

Leneveltek bennünket a vallásos élet gyakorlatáról, gyáva megalkuvást követeltek, és a Teremtőhöz való ragaszkodást kiverték a fejünkől. Az értelmesebb fiatalok ennek ellenére ma már rájönnek arra, hogy a környezettől tanult életstílus totális csődöt mondott. A rájuk erőltetett fogyasztói szemléletről azonban lemondani alig-alig képesek, mert áldozatvállalásra senki sem tanította őket.

Azt is eltitkolták előlünk, hogy áldozatvállalás nélkül semmi jót sem érhetünk el. Egyikünk sem lenne itt szüleink kemény áldozatai nélkül, és hol lennénk Jézus értünk vállalt embertelen meggyalázása, szenvedése és halála nélkül. Fájdalmas volt látni, hogy milyen sokan hagyták magukat lebeszélni arról, hogy a „Passio” című filmben legalább egyszer szembesüljenek Jézus minden képzeletet felülmúló szeretetével. Azt sem tudják, hogy Jézus akar nekik elegendő erőt adni, hogy le tudjanak mondani arról, hogy az ösztön-életet mint célt kövessék. Az emberiségre ráerőltetett, pusztulással fenyegető magatartásból ki kell gyógyulnunk, ha érdekel bennünket egyéni és közösségi sorsunk!

Egy kis seregnek vissza kell találnia Isten ismeretére. Bensőséges kapcsolatba kell lépni Jézussal. Azoknak pedig, akik csak megszokásból, szívbéli meggyőződés nélkül vallásosak, befelé kell fordulniuk és tudatosá kell kiépíteniük Jézus kapcsolatukat.

Az országos szentségimádásba való bekapcsolódás meg fogja hozni az Eucharisztikus év bőséges gyümölcseit. Ha engedjük magunkat megmenteni a Jézussal való személyes elbeszélgetésben, Jézus közelebb von magához minket és rávezet arra, hogy munkatársai legyünk a nemzet lelki megújításában. Feltárja előttünk szíve szándékait és boldogságot ad, ha besegítünk neki.

Megtanuljuk Tőle nehézségeink elviselését, türelmesebbé tesz bennünket környezetünkkel szemben. Rádöbönt minket arra, hogy felelősek vagyunk egymásért, a gyermekek Jézushoz vezetéséért, az Isten ellen neveltek, a bűnben élők és a végveszélybe sodort nemzetünk megmentéséért.

Jó példánkkal, szeretetszórásunkkal, a mindenki által nehezen elviselhető figyelmeztetések nélkül is hatni tudunk majd környezetünkre. Így a megszokásból templomba járókat Jézus magához vonja és örömmel, békével, szeretettel halmozza el. Megtanuljuk Jézustól a szolgáló szeretetet, és így alakíthatjuk környezetünket kedves, jó embeleké, akiket szeretnek a többiek.

Keresnünk kell a jól bevált régi utakat, ösvényeket, a keresztény élet elfelejtett gyakorlatait. A templomok előtti keresztvetést, Jézus köszöntését, a rendszeres napi imát, a közös családi fohászkodást, esetleg szentolvasó imát, és a házunk Urának való tiszteletadást a vasárnapi szentmisében, mint a hét legfontosabb eseményébe való kegyelmi állapotban történő bekapcsolódást, amely által egész hétre történő lelki feltöltődést nyerhetünk.

Meg kell tanulnunk, hogy mindennapi apró áldozatainkat Jézus semmihez sem hasonlítható szenvedéseivel egyesítsük, és így ajánljuk fel a Mennyei Atyának, amelyek kegyelemforrássá alakulnak át. Ezáltal anynyi isteni segítséget tudunk leesdeni, ami megváltoztatja a körülöttünk lévő világot.

Vissza kell térnünk Szent István királyunk mélységesen átélt istenhitére, Jézus követésére, Szűz Mária tiszteletére. Országunk koronájának, uralkodói jelvényeinek, népeinek örökbehagyása, Nagyasszonyunk ke-

zeibe ajánlása, hivatásunkká tette Európa megvédését az istentelen támadásokkal szemben.

Ma nem fölfegyverkezett népek, hanem a gonosz lélek csatlósai a lelkek rombolásával fenyegetik tatárnál, töröknél sokkal keményebben és veszélyesebben a föld népeit.

Égi királynőnk, Magyarország Nagyasszonya és Szent István királyunk elvárják, hogy a lelkekért való küzdelemben ma is ott álljunk, és mi álljunk őrt a vártán. Ehhez eszköz és egyenes út az egész országra kiterjedő folyamatos esdeklés a Legméltóságosabb Oltáriszentség előtt!

A világ minden népének

Ezen a földön nagyon szeretnek és tisztelnek engem.

Gyermekeim egyszerű, szegén, alázatos szívükből fakadó szeretettel jönnek hozzám és mindnyájan anyai védelmem palástja alá menekülnek.

Jelenlétem itt erőt ad az Egyháznak, amely erősödik és növekszik a sok mártír vérével öntözött földön. Égi kertem kiváltságos része, e kicsiny ország körül végtelen nagy területen Ellenfelem, a vörös sárkány uralkodik. Uralmát az Isten elleni lázadásra alapozta. Erővel kényszerítette istentagadásra megszámlálhatatlan sok gyermekemet, akik most a legmélyebb sötétségben járnak. De fényem és győzelmem innen terjed el, és elárasztja e nagy ázsiai földrész minden gyermekét.

Én vagyok az egyre fényesebben felkelő hajnal.

Szűzanyátok vagyok, aki a *világ minden népének* segítséget és szabadulást visz.

Én vagyok a Krisztus dicsőséges diadalához vezető nyílt út.

Én vagyok a „napba öltözött Asszony”, aki rendkívüli módon készül közbelépni és megkötnözi a „vörös sárkányt”, majd letaszítani őt a tűz és a halál országába.

Abból, ami itt történik az egész Egyháznak meg kell értenie, hogy teljes megújulásához nélkülözhetetlen az Anya jelenléte.

Ez a nekem szentelt év.

Mindannyiatokat felszólítalak, segítsétek győzelmes tervemet. Imádkozzatok, szenvedjétek és tegyetek felajánlást velem együtt.

Legkisebb és legszegényebb gyermekem, akit azért választottam, hogy megdicsőüljek az Egyház és a világ előtt, általad szeretném megáldani Koreát, Szeplőtelen Szívem hőn szeretett földjét, az ázsiai kontinens és az egész világ minden népét.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Szöul (Korea), 1987. szept. 27.

Ég és föld egyesül

Kedves fiaim, a föld minden részéről hívlak *benneteket*.

Szeplőtelen Szívem fényének angyalai most gyűjtik össze mindenfelől a választottakat, akik arra hivatottak, hogy harcoljanak győzelmes seregemben.

Megjelöllek benneteket pecsétemmel.

Erős fegyverzettel látnak el benneteket a küzdelemre.

Megvédenek benneteket pajzsommal.

A fészületet és a rózsafüzért adják nektek fegyverként a nagy győzelemhez.

Elérkezett a végső küzdelem ideje.

Ezért rendkívüli módon lépnek közbe az Úr angyalai, és minden nap odaállnak mindannyiatok mellé, hogy vezessenek, megvédjenek és megerősítsenek benneteket.

Ahogy ezekben az időkben a démonoknak és minden gonosz szellemnek vagy szabadságuk van ördögi megnyilatkozásaikra, úgy hivatottak most az Úr angyalai arra, hogy tervem legfontosabb részét véghezvigyék.

Ég és föld egyesül a nagy közdelemnek ebben az órájában.

Felszólítalak tehát benneteket, alkossatok mindnyájan egységet az angyalokkal és a mennyország szentjeivel.

Főleg arra szólítalak fel benneteket, hogy többet imádkozzatok őrangyalaitokhoz. Ezekben az időkben ők arra hivatottak, hogy különleges feladatot lássanak el, amit én bízom rájuk veletek kapcsolatban, kedves fiaim.

Szívem kívánsága az, hogy a mindennapi Úrangyalához imádkozzák még az Isten angyalához szóló imát.

Felszólítalak arra, hogy éljeteztek mindig bensőséges bizalomban őrangyalaitokkal.

Hívjátok őket minden bajban, hívjátok őket a veszedelemben, hívjátok segítségül őket munkátokban, bízzátok reájuk nehézségeitek, kesersétek őket a kísértés pillanataiban.

Nekik most különösen szoros kapcsolatban kell veletek állniuk.

Elsősorban a főangyalokhoz éreztétek magatokat közel, akiknek ünnepét ma üli az Egyház: Szent Gáborhoz, hogy Isten erejét adja számotokra, Szent Ráfaelhez, hogy legyen gyógyír minden sebetekre és Szent Mihályhoz, hogy védjen meg a rettenetes csapdáktól, amelyeket a Sátán állít nektek.

Velük együtt járjatok fényemben, és küzdjetez tervelem megvalósításáért irányításom szerint.

Hivatottak vagytok legnagyobb csodáimat látni, mert beléptetek diadalom időszakába.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Inchon (Korea), 1987. szept. 29.

Vigyázóink az angyalok

A Kossuth Rádió vasárnap délelőtt szentmisét sugárzott az egyik Mária-kegyhelyről. Az un. Leó-imádságot a pap és a hívek a mise végén buzgón együtt imádkozták. Szeptember és október a két angyalünnep hónapjai.

„Áldott vagy Isten, minden szent és tiszta áldással, és dicsérjen téged összes szented és minden teremtményed, összes angyalod és választottad dicsérjen téged mindörökké.” (Tób 8,15)

Nem ritkán hallunk angyalokról a szenténekekben, vagy gondoljunk a gregorián De Angelis – az angyalok miséjére, olvasunk róluk a Szentírásban, látjuk őket a festményeken (pufók gyermekeként, vagy az angyali üdvözlés, a végítélet elénk tárulásakor) de még a közbeszédben is gyakorta előfordul (legtöbbször helytelen összefüggésben, vagy nem odaillőként) nevük használata. Mindeközben ott van az emberben az az általános, felszínes felfogás, előítélet, amikor az anyagi világon kívüli, az azon túl lévő világot illeti.

A Biblia, a szenthagyomány, vagy akár az angyalok elutasítása annak egyik feltűnő jele, hogy mennyire kezd az ember érzéketlenné válni a

transzcendens iránt. Ezért is lanyhul az Istentől származó kinyilatkoztatásnak az ember felől történő befogadási készsége.

1215. Ez volt a dátum, amikor az emberi kétkedések után az Egyház meghatározta, elfogadtatta, majd beillesztette, mintegy a IV. Lateráni Zsinat egyik legfontosabb sarkköveként az angyalok létezésének hittételét. Az Apostoli, majd a Nicea-Konstantinápolyi hitvallás továbbvitele ezzel a tárgykörben megtörtént. Innentől e meghatározással valljuk, hogy Isten „az idő kezdetétől a semmiből alkotta mindkét teremtményt, a láthatót és a láthatatlant, a testit és a szellemit, tudniillik a világot és az angyalokat: és azután az emberi teremtményt”, mely bizonyos értelemben egyszerre szellemből és testből áll.

Kik is tulajdonképpen az angyalok? Mint minden körülöttünk lévő, vagy pont ellenkezőleg, a mi „hatáskörünkön” kívül eső ismeretlen is emberi képességünknek megfelelően – képesek vagyunk szavakba foglalni. A mindennapi, néhány szavas meghatározás a következőképpen hangzik: „anyagtalan, szellemi lények”. Sem első, sem másodlagos forrást nem jelölök, hiszen szinte mindenhol ez a jellemzés szerepel. Éppen ezért kezdem egy tán kevésbé ismert kijelentéssel, ami egy olyan ismert „szerző” tollából származik, aki teljes valójában, mai szóval úgy mondanánk: szakszerűen tudott rámutatni a kerub, az angelos (görög gyökből – hírnökként kijelenteni ige – angelló), vagy az általa inkább használt angelus szó tényleges mibenlétére.

„Ha a természete után érdeklődsz, akkor szellem, ha a hivatala után, akkor angyal, mivelta szerint szellem, tevékenysége szerint angyal.” „Az angyalok egész létük szerint Isten szolgálói és hírnökei.” (Szent Ágoston) Természet és hivatal, lélek, szellem. Feltűnően egybevágó párosítások. Az angyalok bár merőben különböznek (lényüknél fogva is) tőlünk, emberektől, mégis, szintén megtalálható bennük egy általunk is felfogható „kettősség”, amit bizonyos mértékben „közös Teremtőnkre” vezethetünk vissza.

„Az angyaloknak, mint tisztán szellemi teremtményeknek, értelmük és akaratauk van, személyes és halhatatlan teremtmények. Tökéletességük fölülmúlja minden látható teremtményét. Ennek bizonyossága dicsőségük ragyogása.” (KEK 330)

Velük ellentétben a bukott angyal, a későbbi kísértő – szintén teremtmény – a világ teremtése előtt „együtt volt Istennel”, a többi angyallal, majd megtagadta őt és minden munkálkodását.

A teremtéstörténet során még találkozhatunk az angyalokkal, hiszen Isten fontos feladatot bíz a melléte maradt angyalokra. Nem akármi-lyet! A kertet őrizteti velük: „*És helyezett keletre éden kertjétől angya-
lokat és kardnak ide-oda villódzó lángját, hogy őrizzék az élet fájának
útját.*” (3Ter, 24)

Érdeemes végignéznünk alaposabban, ezen az eredeti szövegből köz-
vetlen való fordításon. Őrzik, őrzik... de kit, mit, mi elől? Alapesetben a
kertet. Vagy netán mintegy első „őrzőangyalként” az embert az elcsábú-
lástól, a bűn újbóli elkövetésétől? Valószínűleg kettős, ez az akkor még
csupán „kezdeti stádiumban” lévő feladatuk.

Később találkozunk Izrael történetét befolyásoló, „tevékeny” angya-
lokkal is.

Dániel könyvében szerepel egy egész nép, Izrael őrzőangyala, míg
Lukács evangéliuma szerint személyre szabott, feltétlen védelmezői
szereppel megbízott angyalcsoport Jézust védelmezte volna, ha levetet-
te volna magát a templom párkányáról. Ebből is látszik, hogy mennyire
ismerte a kísértő az Istennek hű, Jézust szolgáló angyalok vonásait. (An-
nál kevésbé azok szabad akaratiságának lehetőségét, legkevésbé pedig
Krisztust.)

Végül ott van a Jelenések könyvében harcoló angyalsereg, ami Szent
Mihály arkangyal (arkangyalok: vezető, a kezdettől Isten elsőrangú se-
gítő-angyalai) irányításával győzedelmeskedik Isten mindennemű és
rendű ellenségein.

Sokféle és különböző feladatot ellátó angyal létezik tehát. Éppen
ez okból, a bőség zavarában választok ki most „egyet” a sokból,
az őrzőangyalokat. A Katolikus Egyház Katekizmusának hivatalos
megfogalmazása így szól róluk: „Senki nem tagadja, hogy minden
egyres hívő mellett áll egy angyal, mint valami pedagógus és az éle-
tet irányító pásztor. A keresztény élet a hitben már itt a földön ré-
szesedik az Istenben egyesült angyalok és emberek boldog társasá-
gából.”

Jól tudjuk, hogy az Úr, Jézus Krisztus mennybemenetele előtt meg-
hagyta apostolainak, hogy vezessék, pásztorolják népét, s majd ők,
munkájuk befejeztével az ő utódaiknak is hagyják meg ugyanezt. Hogy-
ha vannak segítő embertársak, miért ne lehetnének Istentől küldött párt-
fogóink is, akár a mindennapok szürke forgatagában? Persze azt senki
sem állíthatja, hogy könnyű fölismerni segítőinket, kikutatni szándéku-

kat. Legalább olyan nehéz, mint meghatározni jó és rossz eredetét jelen életünkben.

„Két angyal van az emberrel, az igazságosság angyala és a gonoszság angyala. Uram – kiáltottam föl – hogyan ismerhetem fel cselekedeteiket, hiszen mindkettő velem lakik?! Figyelj – mondta – és értsd meg őket! Az igazságosság angyala gyengéd és tartózkodó, szelíd és nyugodt. Amikor tehát ő leszáll a szívedbe, mindjárt igazságosságról, tisztaságról, szentségről és mértékletességről beszél veled, minden igaz tetről és minden nemes erényről. Amikor ilyen dolgok támadnak szívedben, tudd meg, hogy az igazságosság angyala van veled. Ezek tehát az igazságosság angyalának a művei. Bizalmod tehát vedd ő bele és az ő műveibe! Most vedd fontolóra a gonoszság angyalának a műveit is! Mindenekelőtt hajlamos a haragra, keserű és veszett művei pedig rosszak és megrontják Isten szolgálait. Amikor tehát ő hatol a szívedbe, ismerd fel a műveiről! Uram – mondtam – nem tudom, hogyan ismerjem fel. Halld tehát! – felelte. Amikor harag támad benned, vagy keserűség, tudd meg, hogy ő van benned, továbbá a sokféle tevékenységre irányuló vágy, nagy költekezések sok ételre és italra, sokféle részegeskedésre, különféle és felesleges gyönyörökre ugyancsak a nőkre és a kapzsi vagyonszerzésre irányuló vágyak, a nagy gőg és a dicsekvés, és minden más, ami ezekhez közel áll vagy hasonló – amikor tehát ilyen dolgok járnak az eszedben, tudd meg, hogy a gonoszság angyala van benned.” (idézet Hermas: Pásztor c. művéből a Krisztus utáni század évekből)

Felelősség, a felelősségérzet felkeltése sugárzik e sorokból. Mindez a szabad akarattól származik. Hiszen, ahogyan már az eddigiekből világossá vált, az angyalok előbb voltak Isten mellett (a teremtményi tökéletességet magukbahordozva, birtokolva annak teljességét), s csak azután vált bukottakká egy részük (csopotjuk). Hasonló az ember helyzete. A születést követően az áteredő bűnből kiindul a kétkedés, ide-oda ingázás, a tökéletlenség állapota.

Van azonban, amikor még láthatatlanabb, a mindennapok köntösébe bújít „küldötték” keresztezik – akadályokkal terhelt útjainkat. Erre álljon itt ez a szép, megható, megtörtént eset:

„Az iskolába igyekeztem, amolyan délutáni foglalkozásra. Szokásomhoz és szeleburdiságomhoz híven szökdécselve, a közlekedésre, a jelzőlámpákra fittyet hányva (hiszen már csaknem célomnál vol-

tam) szaladtam át a zebrán, először, mert úgy megörültem annak a zöld jelzésének, majd mert elkezdte figyelmeztető, „öt másodperces” villogását. Már csak egy lépés hiányzott volna a járdaszegélyig, de hirtelen éreztem, elnehezül a lábam, „maradnom kell”. Megálltam, s ebben a pillanatban (a még nekem szóló zöld jelzés alatt, előbbi tettemtől függetlenül) „fékcsikorgatva” rándult vissza egy hosszú és súlyos vasgerendák nyomatékával ellátott kocsi, minek köszönhetően a teljes rakomány előre, lábaimtól néhány centiméterre, az aszfaltra hullott, s csak aztán „pattogott” tovább. Miután végignéztem ezt a legkevésbé sem várt és megdöbbentő „ingyen-atrakciót”, köszönettel és hálával gondoltam „örzömre”, akinek immáron nem csak azt köszönhetem, hogy eljutottam az aznapi különóra, hanem a megerősödést abban, hogy az embernek itt, a Földön, különösen is fontos és gondozott Útja van.”

Kívánom tehát mindezek után a kedves olvasóknak, hogy mindannyian, ennek a fenti leírásnak a részesével együtt „minden angyalokkal és szentekkel együtt ujjongva zenghessék”: Szent vagy, szent vagy, szent vagy, mindenség Ura, Istene! Áldott, aki az Úr nevében jó (küldetett), hozsanna a magasságban!

Az Angyalok – Szent Mihály Arkangyal ünnepe

Szent Gertrúd

Szent Mihály Arkangyal ünnepének közeledtével egyik napon Gertrúd áldozni készült. Elgondolkozván a boldog lelkek szíves szolgálatán, melyben őt méltatlan létére Isten bőkezűsége részesítette, szerette volna ezt nekik viszonzni s azért följánlotta az Úrnak teste és vére Szentségét ezekkel a szavakkal: „Ezen nagy fejedelmeid tiszteletére följánlom neked, szerető Uram, ezt a fölséges Szentséget az ő örök dicséretükre, örömük, dicsőségük és boldogságuk gyarapodására. Ekkor az Úr csodálatos és kimondhatatlan módon istenségébe vonta a neki följánlott Szentséget s belőle oly kimondhatatlan gyönyörűségekkel szolgált a boldog lelkeknek, hogyha előbb semmi boldogságban sem lett volna részük, ezekből bőszéges örömet meríthettek s minden gyönyörűségben áradozhattak. Ekkor a Szent Angyalok rendjük szerint a legnagyobb tisztelettel térdelhajtottak Gertrúd előtt és így szóltak: „Valóban méltán

tiszteltél meg bennünket ezzel a följánlással, mert különös szeretettel gondoskodunk rólad.” Az Órangyalok kara így szólt: „Éjjel-nappal kimondhatatlan örömmel örködünk fölötted és gondunk van rá, hogy semmi sem menjen veszendőbe, amivel illően előkészülhetnél isteni Jegyesed számára.” Ezért a szolgálatért Gertrúd azután buzgó hálát adott mind az Úrnak, mind pedig az angyaloknak. Azonban szeretete volna fölsmerni a többiek között azt a Szent Angyalt is, akit az Úr neki őrzőjéül rendelt. És íme, egy fölséges fejedelem oly csodálatosan ékes ruhában, hogy semmi látható dolgot sem lehet hozzá hasonlítani, állott Isten és Gertrúd között. És a legnagyobb tisztelettel és a leggyengédebb szeretettel egyik karjával az Urat, a másikkal pedig Gertrúdot fogva át, így szólt: „Azon bizalommal, mellyel gyakran hajlítom az isteni Jegyeset ehhez a lélekhez s őt viszont nagy lelki vigasságban fölemelem hozzá, bátorkodom itt egészen közel lenni.” Erre Gertrúd bizonyos kis imádságokat ajánlott föl neki, melyeket az ő tiszteletére szokott végezni. A fejedelmi Órangyal nagy örömmel fogadta azt és szépséges rózsák alakjában a Boldogságos Szentháromságnak mutatott be. Azután az Arkangyalok üdvözölték Gertrúdot a következő szavakkal: „Mindazokat az isteni titkokat, melyeket fölfogóképességedhez mértnek, hasznosnak különböztetünk meg az isteni megismerés tükrében, Krisztus dicső arája, mi szerető bizalmassággal igyekszünk majd veled közölni.” Azután az Erősségek szóltak: „Mindahhoz, amiben elmélkedéssel, írással és szóval a te Uradnak és a mi Urunknak dicsőségét szolgálod, buzgón segítségedre leszünk úgy, hogy mindig hűségesen indítunk és egyre jobban támogatunk.” Az Uraságok pedig ezt mondták: „Minthogy a király őfölsége szereti az igazságot, valahányszor a dicsőség Ura, Királya örömét találja abban, hogy nálad időzzék és viszont téged is a szeretet indulatai ragadnak feléje, mi azalatt hódolatunkat fejezzük ki helyetted őiránta, hogy semmi sem maradjon el abból, ami az ő királyi dicsőségét megilleti.” És a Fejedelemségek így szóltak: „Teljes erőnkből arra törekszünk, hogy téged a királyok Királya számára minden királyi erénnyel illőképpen fölékesítsünk, hogy Szíve teljes örömét találja benned.” A hatalmasságok pedig ezt mondták: „Mikor Szerelmesedet veled egyesülve látjuk, szünet nélkül elhárítani törekszünk minden külső és belső akadályt, amely zavarhatná boldog társalkodásokat, amelyben örömeleli az egész mennyei udvar s boldogságát az egész Anyaszentegyház. Mert többet tud kieszközölni Istennél egy szerető lélek, mint tizenkét-

ezer olyan, aki nem szeret.” Erre Gertrúd forró köszönetet mondott az összes angyali karoknak és magának az Úrnak is ezekért és még sok másért, amiket hozzájuk adhatnék, ha az emberi fölfogó képesség gyarlósága nem akadályozna benne.

Talán egy angyal volt

1996. Szent Karácsonya előtti nap délutánján a Tabáni templom altemplomában meglátogattuk, s imádkoztunk két gyermekemmel férjemért, édesapjukért, aki még egy hónapja sem volt, hogy visszaadta lelkét Teremtőjének.

Nővéremék, akik Keszthelyen laknak, meghívtak bennünket, hogy töltsük velünk a Karácsonyt, ne legyünk olyan árvák és szomorúak.

Mivel ezen a napon az altemplomba csak délután lehetett lemenni, 16 óra után tudtunk elindulni erre a 198 km-es útra. Fiam vezetett, aki akkor 24 éves volt. Mikor elindultunk már esett a hó, és a szél is bontogatta szárnyait. Szépen óvatosan mentünk, de a 72-es kilométerkőnél egyszer csak András nem volt ura sem a kormánynak, sem a féknek. Legalább háromszor megfordult tengelye körül a kocsi, végül pedig egy hóval teli árokban kötöttünk ki. Közben én önkéntelenül is imádkoztam. Kértem a Szűzanyát, hogy legyen velünk, és segítsen nekünk, és ez a spontán kérés átment a „Most segíts meg Mária, ó irgalmas Szűzanya...” imába. Az úton akkor éppen senki nem jött, így zavartalanul csúsztunk az árok hó rengetegébe. Óvatosan valahogy ki tudtuk nyitni az ajtót, s megpróbáltuk kitolni az autót az útra, de meg sem mozdult. Ott álltunk tehetetlenül, teljesen kiszolgáltatva a nagy hóesésben, hóviharban. Sehol egy lélek! Imádkoztunk!

Egyszer csak a semmiből jött egy terepjáró kocsi. Megállt, kiszállt egy férfi, és megkérdezte: segíthetek-e. Hólánca is volt nála, és kihúzott minket az útra. Nagyon megköszöntük, ő pedig elment. Isten nem hagyott el minket, küldött segítséget.

Fiam egész úton ennek hatása alatt vezetett. Talán egy Angyal volt?!

Szerencsésen megérkeztünk Keszthelyre, s hálát adtunk Istennek a gondoskodó szeretetért!

Dr. Mihályi Lászlóné

Mária- kegyhelyek

Mátraszentimre (Hasznos – Fallóskút)

A II. világháború vérvizatarában az itthon maradottak buzgón imádkoztak a hadba vonult szeretteikért, amikor pedig a front közeledett, a vérontások elkerüléséért. A Fallóskúti búcsújáró hely is ennek köszönheti létrejöttét. Az Úr Jézus Szent Sebeit tisztelő jámbor asszony égi sugallatot kapott: „Az Úr Jézus megőrzi a templomot meg a falut is.” Amikor pedig a hadba vonult férje hazatéréseért imádkozott, néhány hét múlva férje hazajött. Ugyanígy, öccse fogságból hazaindulását is imádásg közben tudta meg.

Sarlós Boldogasszony ünnepén, 1947-ben megjelent neki a Szűzanya. Rózsaszín ruha és világoskék palást volt rajta. „Itt van egy jorras, meg kell keresni!” – mondta neki. Július 10-én keresték, majd 22-én a Szűzanya Falóskúton újra megjelent neki. Ugyanolyan ruhában volt és az előtekergőző kígyóra mutatva így szólt: „Ezt kettőnknek le kell győzni. Ne félj, én mindig veled leszek, segítelek”. Ezzel megkezdődött a Hasznos-Fallóskúti búcsújárás, amellyel szemben az egyházi hatóságok rendkívül nagy óvatossággal viseltettek több évtizeden keresztül.

Az ateista államhatalom folyamatosan támadta Klára asszonyt, a látomás alanyát, és az ide zarándoklókon keresztül az Egyházat. A népi áhítat erősebbnek bizonyult, s végül kápolna épült, az Egyház pedig a népi jámborság önkéntelen megnyilvánulásaként tartja számon az itt megnyilvánuló Mária-tiszteletet.

Török József

Mentorella

Mentorella Rómától délre található, Itália egyik legrégebbi Mária-kegyhelye. A hagyomány szerint maga Nagy Konstantin császár alapította a Madonna della Mentorella templomot, melyben látható a XIII. században készült faszobor.

A Guadaguolo hegy tetején található, remeteségre emlékeztető kegyhely Karol Wojtila kardinálisnak római útjai során kedvenc kirándulóhelye volt. Pápává választása után tizenhárom nappal ez a kegyhely volt az első, melyet pápaként meglátogatott.

A r ó z s a f ü z é r

Meg kell tanulnunk, az Istenre hagyatkozás hitét

A hit, amelyet a Szűzanya szerint meg kell tanulnunk, az Istenre hagyatkozás hite.

Azt hallottuk Dr. Frigeriotól, a milánói orvosi csoport tagjától, hogy ott, ahol véget ér a technika, a tudomány, a gyógyászat, a pszichológia és a pszichiátria, a hitnek kell folytatnia...

Igaz, mondta Dr. Frigerio, hasonlóan mint Dr. Joyeux: „Megtaláltuk határainkat, mondhatjuk, hogy nincsen szó betegségről, kóros tünetekről. Egészségesek testben és lélekben.” Megvannak ezek a pozitív meghívások és most annak számára, aki hisz, mi marad hátra? Vagy elvetünk mindent és azt mondjuk: nem érdekel, vagy pedig belevetjük magunkat a hitbe. Ez az a pont, amiért minden történik.

A látnokok, amikor erről a jelenségről beszélnek, nagyon egyszerűen fejezik ki magukat: „Elkezdünk imádkozni, fényjelet kapunk, letérdelünk, elkezdünk beszélni, megkapjuk az üzeneteket, megérintjük a Szűzanyát, halljuk, látjuk, megmutatja nekünk a mennyet, a poklot, a tisztítóhelyet...”

Ahogy elmondják, nagyon egyszerű.

Ezek a találkozók örömmel és békével töltenek el. Amikor kezdik emberi (orvosi) eszközökkel magyarázni a jelenségeket, sok az olyan szó, amiről nem tudjuk, mit jelent: sok a készülék, néhány szakértő egy mutatót említ, mások egy másikat. De ezer mutatóból sem áll össze egy érv.

Nézzétek: vagy eldobtok mindent vagy elfogadjátok azt, amit a látnokok mondanak! És mi mindaddig erkölcsileg fogva vagyunk, kötelesek vagyunk mindaddig elhinni valakinek, hogy az igazat mondja, míg be nem bizonyosodik, hogy hazugság.

Ezen a ponton pedig azt mondhatom: „El vagyok kötelezve és elhiszem azt, amit a látnokok mondanak.” Tudom, hogy érveiknek ez az egyszerűsége hitünkben gyökerezik. Az Úr ezekkel a jelenségekkel nem az orvosoknak akarja bizonyítani, hogy még sok mindent nem tudnak. Nem erről van szó, hanem nekünk akarja mondani: ügyeljete ezekre a kézzelfogható érvekre, amelyek alapján hihettek, rám bízhatjátok és vezetni hagyhat-

játok magatokat. A Szűzanya ezeken a számunkra megmagyarázhatatlan egyszerű tényeken keresztül azt akarja elérni, hogy mi, akik egy racionalista világban élünk, ismét megnyílhassunk a túlvilági realitás előtt.

Amikor először beszéltem don Gobbival, azt kérdezte tőlem, hogy mit kér a Szűzanya a papoktól. Megmondtam neki, hogy nincsen semmiféle külön üzenet. Csak egyetlen egyszer mondta, hogy a papoknak hűségeseznek kell lenniük és meg kell őrizniük a nép hitét.

Ez az a pont, ahol Fatima folytatódik.

Az én mélyebb tapasztalatom ez: mindannyiunk hite nagyon felületes.

Az a hit, amelyet a Szűzanya szerint meg kell tanulnunk, a ráhagyatkozás az Úrra, hagynunk kell, hogy a Szűzanya vezessen minket, Ő, aki még minden este eljön.

E tekintetben elsőnek a Hiszekegyet kérte (Credo=cuor dare, rábíznunk magunkat). Szívünket olyannak adhatjuk, akivel szeretjük egymást, akiben megbízunk.

Kéri például, hogy minden héten elmélkedjünk Máté evangéliumának 6,24-34 szakasza fölött, ahol az áll, hogy nem szolgálhatunk két úrnak. Tehát döntenünk kell. Majd azt mondja: miért aggódtok? Az Atya minden tud. Keressétek mindenképp előtt az Isten országát. Ez a hit üzenete is.

A bűnt is nagymértékben elősegíti a hitet: könnyebben halljuk meg az Úr hangját és embertársunkat is könnyebben látjuk meg.

Ez tehát olyan hit, amely életemben vagy életemben ráhagyatkozást jelent. Így tehát minden szorongás, minden aggódásos helyzet, minden félelem, minden konfliktus annak a jele, hogy szívünk még nem ismeri az Atyát, még nem ismeri az Anyát.

Egy síró gyermeknek nem elég mondani, hogy létezik egy apa, létezik egy anya. Akkor nyugszik meg, ha az apa, az anya karjaiban találja magát. Így van ez a hittel is. Akkor hagyhatjuk magunkat vezetni, ha elkezdünk imádkozni, ha elkezdünk bűntölni.

Mindaddig naponta találtok mentségeket, amelyekre hivatkozva mondhatjátok, hogy nincsen időtök, míg fel nem fedezitek az imádság értékét. Ha már felfedeztétek, bőven lesz időtök az imádságra.

Minden helyzet egy újabbat teremt az imádságban is. És mondhatom nektek, hogy szakemberekké váltunk mentségek találásában, ha az imádságról és a bűnről van szó, de a Szűzanya már nem hajlandó ezeket a mentségeket elfogadni.

P. Slavko Barbarics(1985. 09.08.)